

paa at sladre af Skole overfor Dyhring. Hun havde tilsidst i sin Uro søgt ham omkring i alle Stuerne, ja endog gjort en Afstikker ind i Rygeværelserne under Paaskud af, at hun længtes efter sin Mand, der sad derinde i en Kres af satte Borgere, og hvem hun da ogsaa med megen Naturlighed havde givet et kælent Kys paa Øret.

Dyhring havde (ligesom under Middagen) naadigt besvaret hendes Kærtegn ved at klappe hende paa Kinden. Naar hun derfor stadig mente, at han ingenting havde mærket, skuffede hun sig imidlertid grundigt. Han havde hele Tiden været fuldkommen klar over, hvem det var, han skyldte, at Nanny siden Opholdet i Rom havde været saa bedaarende elskovsfuld og saa magtløs i sin Hengivelse. Men i god Overensstemmelse med sit Livs hele ledende Tanke havde han gemt denne Viden saa dybt i sin Sjæl, at den ikke anfægtede ham. Han sagde til sig selv, at naar dog han alene nød godt af hendes Elskovsblussen, var det jo ganske ligegyldigt, hvem der fremkaldte den. Han havde derfor ingenting at beklage sig over. Hans Stilling var tværtimod saa bekvem og behagelig, som tænkes kunde. Idet han overlod det til andre at have Besværet med at tilfredsstille hans Kones Forfængelighed, mens han selv alene nød Frugterne, var vistnok Idealet af et Samliv naaet.

At Nanny nemlig ikke vilde misbruge sin Frihed og i Smug overskride Grænserne for, hvad